

Arrest

nr. 110 835 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (RDC) nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 per faxbericht heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugnrijving en van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 23 september 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2013.

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 september 2013 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BLAIRON en advocaat A. MANZANA, die *loco* advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij die van Congolese (DRC) nationaliteit verklaart te zijn, wordt op 23 september 2013 in de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de met grenscontrole belaste overheden, komende uit Casablanca.

Op 23 september 2013 wordt aan de verzoekende partij de beslissing tot terughrijving ter kennis gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Op 23.09.2013 om 21.50 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

naam (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door BNL

geldig van 20/09/2013 tot 04/11/2013

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : (...)

afkomstig uit (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...) (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is slechts in het bezit van 20 euro voor 28 dgen. Ze is niet in het bezit van een tenlasteneming

(...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid en rechtspleging

2.1. De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting wijst de Raad ambtshalve op dit artikel, dat luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, zijnde de tweede bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. Ter terechtzitting hierop gewezen hielden de advocaten, aanwezig, zich in een stilzwijgen. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. De vordering in de mate dat ze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

2.4. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is een politiemaatregel. Conform artikel 39, § 1, *juncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd is, *in casu*, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied (RvS 28 februari 2011, nr. 211.569). De bestreden beslissing is in het Nederlands genomen. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands. Aan meester Bishako, ten dele aanwezig ter terechtzitting wordt de mogelijkheid geboden te pleiten in de Franse taal. Hij verkiest dit niet te doen.

3. Onderzoek wat de eerste bestreden beslissing betreft

3. 3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat bepaalt dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, hij de schorsing van deze beslissing kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad

zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 kan verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.3. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. Een gedwongen verwijdering is voorzien op 27 september 2013. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen overigens het dringend karakter van de vordering. Gelet op hetgeen volgt dient deze betwisting niet nader te worden onderzocht.

5. Over de vordering tot schorsing

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 5.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

5.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij. Gelet op hetgeen volgt dient evenwel de beoordeling van deze voorwaarde niet nader te worden onderzocht.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

5.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

5.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

5.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM en betwist de bevoegdheid van de steller van de akte, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 2, 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 15 van het “Schengenakkoord van 14 juni 1985”, van het beginsel van behoorlijk bestuur, het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht en meent dat er een manifeste appreciatiefout is begaan.

De Raad onderzoekt de aangehaalde middelen *prima facie*.

5.3.2.1. Verwijzend en citerend naar artikel 6 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het voormeld ministerieel besluit van 17 mei 1995 (B.S. 26 maart 2009), meent de verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing is genomen door een onbevoegd persoon omdat artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet is voorzien in artikel 6 van voormeld besluit. De Raad merkt vooreerst op dat dit ministerieel besluit is opgeheven.

De Raad dient evenwel ambtshalve de bevoegdheid van de steller van de akte na te gaan.

De verzoekende partij was in oorsprong in het bezit van een geldig visum.

Artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde. “

Artikel 6 van ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [1 artikel 7, tweede tot vijfde lid]2; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel 28]4; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; [1 artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;]1 artikel 42bis, § 1, eerste zin; [1 artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;]1 [1 artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;]1 artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [3 ...]3; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [4 artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]4; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2]5; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; [3 artikel 74/11, § 1, tweede lid]3. § 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.” (eigen onderlijning).

De verzoekende partij betwist niet dat J.V. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel “administratief assistent” en § 2 van voormeld artikel dat door de verzoekende partij niet in vraag wordt gesteld is hij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Immers berust de

stelling van de verzoekende partij op een onvolledige lezing van het ministerieel besluit. Er wordt bevoegdheid verleend voor artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet in artikel 6 van voormeld besluit. Bij de nota wordt een *“gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken”* gevoegd waarin de bevoegdheid van J.V. om de bestreden beslissing op te stellen is bevestigd. Derhalve is de bestreden beslissing conform de wettelijke bepalingen terzake voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en is de opsteller van de bestreden beslissing bevoegd deze te nemen.

Bovendien is de bestreden beslissing ook ondertekend door D.S., Hoofdinspecteur van de Federale Politie, Algemene Directie Bestuurlijke Politie, Directie van de Politie van de Verbindingswegen, Luchthavenpolitie Brussel-Nationaal, grenscontrole.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verleend visum werd geannuleerd of nietigverklaard. Het lijkt dat deze beslissing is genomen voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. In dat geval was de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer in het bezit van een geldig visum.

De beslissing vermeldt tevens dat zij uitgaat van de F.O.D. Binnenlandse Zaken, Dienst vreemdelingenzaken, Dienst Grenscontrole.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° (...)

2° (...)

3° *wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; (...)*”

Zowel uit de bestreden beslissing zelf als uit voormeld artikel van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing ook werd genomen door *“de met grenscontrole belaste overheden”*. De delegatiebesluiten hierboven vermeld, betreffen de delegatie van bevoegdheid van beslissingen genomen door de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet is geen sprake van de *“minister of zijn gemachtigde”*, maar enkel van de *“met grenscontrole belaste overheden”*, in het geval de beslissing tot annulering/ nietigverklaring is genomen voor de eerste bestreden beslissing. Immers als dan was de verzoekende partij niet langer in het bezit van een geldig visum en diende er geen delegatie te zijn van een bevoegde minister aan een gemachtigde ambtenaar. In dat geval is de verwijzing naar de delegatiebesluiten *prima facie* niet ter zake dienend.

In casu blijkt, dat in elk geval, de bestreden beslissing ook is voorgelegd aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Enige onbevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing kan niet worden waargenomen.

5.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 3, eerste lid, 4° van

de vreemdelingenwet en worden duidelijk de feitelijke redenen aangegeven waarom de verzoekende partij niet geacht wordt te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor de duur of de vorm van de reis of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland, met name de verzoekende partij is slechts in het bezit van 20 euro.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit is van een paspoort met visum doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het eerste middel is *prima facie* ongegrond en niet ernstig.

5.3.2.3. Waar de verzoekende partij meent dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van artikel 2 van de vreemdelingenwet kan *in casu* niet dienstig aangevoerd worden nu het visum van de verzoekende partij werd geannuleerd/nietigverklaard, beslissing die tot op heden niet is aangevochten door de verzoekende partij.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde.

Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug."

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij niet in het bezit was van een geldige in België bruikbare kredietkaart, wat de verzoekende partij overigens op pagina 6 van het verzoekschrift toegeeft. Waar de verzoekende partij stelt dat zij in het bezit was van 1000 US dollars blijkt dit niet uit het administratief dossier en blijkt evenmin dat de verzoekende partij deze loutere bewering heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het besluit van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland is *prima facie* kennelijk redelijk en juist.

Het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit is van een hotelreservatie en twee overnachtingen vooruit heeft betaald doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij al voorzorgen heeft genomen om een kredietkaart uit Kinshasa te verkrijgen en de verzoekende partij toont deze bewering niet aan met enig begin van bewijs. De al dan niet verkeerde bewering/raadgeving van haar bank aangaande de bruikbaarheid van haar bankkaart in België en het saldo van haar bankrekening met deze kaart verbonden, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Ook het gegeven dat de verzoekende partij voorheen visa verkreeg en deze respecteerde is irrelevant ter beoordeling van huidige bestreden beslissing.

Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont de verzoekende partij een schending van artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet aan.

5.3.2.4. Tevergeefs voert de verzoekende partij de schending van de artikelen 5 en 15 van de “*convention de Schengen*” aan. Er wordt gewezen op de Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

Artikel 5, eerste lid, C en derde lid van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...)

3. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 34. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

Artikel 7 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Grenscontrole op personen

1. Het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. De controle wordt verricht overeenkomstig dit hoofdstuk.(...)

(...).

3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;"

Uit de door de verzoekende partij geciteerde bepaling blijkt dat een Staat de toegang **kan** toestaan mits naleving van de in de artikelen opgesomde voorwaarden. Uit het woord "kan", kan geen verplichting afgeleid worden. Het verhindert de Staten geenszins bijkomende voorwaarden te voorzien in hun wetgeving. Uit artikelen 5 en 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid de bestaansmiddelen. Dit kan ook gelezen worden in artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

De stelling van verzoekende partij als zou het voldoende zijn dat zij in bezit was van een geldig paspoort en geldig visum, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf, bestaansmiddelen in de zin van artikel 3 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Voor het overige toont de verzoekende partij evenmin de schending van artikel 15 aan.

5.3.2.5. De verzoekende partij verwijst naar artikel 32 van de Visumcode dat, zoals de verzoekende partij citeert onder a), iii) van dit artikel in soortgelijke bewoordingen voorziet dat een visum kan geweigerd worden indien geen bewijs wordt geleverd van het bestaan van voldoende middelen voor verblijf en terugreis of doorreis. De Raad merkt op dat de schending van dit artikel niet dienstig kan aangevoerd worden nu de bestreden beslissing een terugnijving betreft en niet de toekenning of nietigverklaring van een visum. Voorts kan uit de toekenning van een visum nog geen toegang tot het Rijk van rechtswege afgeleid worden en komt het de verzoekende partij toe bij het willen betreden van het Rijk aan te tonen dat zij in het bezit is van bestaansmiddelen en aldus *in casu* nog steeds aan de voorwaarden voldoet. Er kan geen tegenstrijd worden vastgesteld met de oorspronkelijke toekenning van een visum nu er (altijd hetzij meestal) een tijdsverloop is tussen de toekenning van het visum en het effectief reizen. In toepassing van artikel 3 van de vreemdelingenwet komt het de verwerende partij en de met grenscontrole belaste overheden toe na te gaan of de verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen in de zin van deze bepaling heeft alvorens haar toe te laten in het Rijk. Integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt verhinderen de door haar aangevoerde internationale bepalingen de correcte toepassing van artikel 3 van de vreemdelingenwet niet. Ook voor een toeristische bestemming dient de verzoekende partij aan deze wettelijke voorwaarde te voldoen, wat *in casu prima facie* niet het geval is. Er kan verwezen worden naar randnummer 5.3.2.4.

5.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

5.3.2.7. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat haar verwachtingen rechtmatig zijn hetzij er beloften zijn gedaan die werden nageleefd.

5.3.2.8. Tot slot: waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 3, 5 en 8 EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal

algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van deze artikelen in het “*kopje*” van het middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Ten overvloede waar de verzoekende partij in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel schijnt te suggereren dat artikel 3 EVRM is geschonden omdat zij momenteel in het transitcentrum “*Caricole*” verblijft in zeer moeilijke omstandigheden is dit een gevolg van de tweede bestreden beslissing, waar de Raad niet bevoegd voor is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

5.4. De verzoekende partij maakt *prima facie* de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *prima facie* niet aannemelijk. Er zijn geen ernstige middelen aangevoerd.

5.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN